

La tribuna

No hi ha dret!

El país es mereix que el nostre futur estigui en mans de persones que han estat felices

SANDRA
Cano

Gràcies a les noves tecnologies, que moltes vegades els pares critiquem, hem aprofitat el confinament per reprendre contacte amb persones que per culpa d'agendes massa plenes mai trobàvem un moment per parlar.

He mantingut així llargues xerrades amb una nena de deu anys i ha estat ella qui m'ha inspirat per fer aquest article. Fa dies dono voltes a una conversa que vaig tenir amb ella. Em parlava dels deures i com estàvem vivint el teletreball les dues.

Li vaig demanar si parlava amb les companyes de classe, que moltes vegades són també les amigues més properes, en passar llargues estones a l'escola.

La seva resposta va fer que el cor es fes petit.

Bé sí... i va quedar-se en silenci. Va cridar-me l'atenció que la seva resposta fos un silenci.

I li vaig demanar perquè aquest «bé»... no les trobes a faltar? Que no parles amb elles? Em digué: «Sandra a vegades no es porten bé amb mi», i això em va fer saltar totes les alarmes. Vaig començar una conversa de manera molt relaxada per poder saber que és el que li passava.

Aquesta nena està a quart de primària, i des de primer de primària està patint el que ara anomenem *bullying*.

Una mestra sense intenció de fer mal va fer una broma amb el seu cognom i dues companyes de classe fa anys que li fan la guitza. «Es riuen de mi i em nomenen com em va dir aquella professora».

Però el que em va fer posar els pèls de punta fou que em digués que no passava res, que ja estava acostumada i que ara ja no plorava quan la ridiculitzaven.

Li has explicat a la mestra? «Nooo! Si quan ho fan mai hi és la mes-



EL PERIÒDIC

tra, i saps què passa que són molt bones estudiants sempre treuen deu en tot, i clar Sandra a mi no em creuran, perquè jo com sóc com sóc.»

Què vol dir que ests com ets? «Doncs això que no sóc com els altres... però no diguis res que no vull problemes, la mama ja va parlar i va ser pitjor.»

Una nena de deu anys que li digui a un adult que no digui res, que no vol problemes, puffffff... genera molta frustració i, sobretot, et fa sentir vergonya que ja de tan petita porti una càrrega tan gran. La infància és per ser feliç i aquesta nena, a casa seva, els seus pares la cuiden de manera impecable, són gent responsable i han intentat trobar la manera de dialogar amb l'escola. Això fa que ells s'angoixin i, com no pot ser d'altra manera, estiguin molt preocupats.

Tota la nit amb la conversa de la nena al cap, li vaig donar la meva pa-

Cal protegir els assetjats però també caldria tractar els assetjadors, ja que alguna cosa passa o potser imiten conductes que han patit anteriorment

raula que no faria ni diria res, però penso que escrivint aquestes línies no falto a la meva paraula.

Només m'agradaria que aquest article d'opinió servís per fer reflexionar a tots els que som pares, i als educadors. No tots els nens són rodons, n'hi ha que són més sensibles i que tenen alguna cosa especial que fa que despertin, sense ells voler-ho, l'atenció d'altres i siguin víctimes d'un assetjament que els fa mal i que influirà en el seu desenvolupament social, que els marcarà per sempre. Això pot fer que en algun moment es rebel·lin, que vulguin atreure l'atenció i facin coses que ningú entenguem.

Les campanyes per denunciar el *bullying* fetes des del ministeri s'agraeixen, però si una nena fa tants anys que pateix aquest assetjament i l'única solució que ha trobat és acostumar-se a conviure amb ell crec que no és suficient el que es fa.

No dubtem de les competències del ministeri d'Educació. És més, els educadors del país són excepcionals, però cal trobar la manera que això es detecti a les aules, patis, menjadors i inclús fora de les escoles.

Voldria dir a tots els que tant han defensat la Constitució en campanyes i debats, que caldria que es fes més èmfasi en defensar els drets

dels infants, doncs són el futur i el país es mereix que el nostre futur estigui en mans de persones que han estat felices.

Cal protegir els assetjats però també caldria tractar els assetjadors, ja que alguna cosa passa o potser imiten conductes que han patit anteriorment.

La Covid-19 passarà i s'haurà de pensar en quin model de país volem. Això també és un tema important que per al futur del país s'ha de treballar.

Finalment voldria donar el meu condol a totes les famílies que en aquests temps han perdut algú i no han pogut fer un comiat com ells haurien desitjat.

Segurament el Govern, quan tot això passi, ja tindrà previst fer un homenatge especial a totes les víctimes. ≡

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP